

Ilan Brenman

Lucía Serrano

LA XIQUETA HURACÀ

i el xiquet esponja

bromera

Ella va nèixer un matí de tempesta.

Mentre sa mare cridava amb els dolors del part, el món era un estrèpit de trons i vent, però l'estrèpit més gran de tots va ser ella, la xiqueta huracà.

Va nèixer amb els ulls oberts, vius i inquietos. La seua boca es movia sense parar buscant confort al pit calentet i segur de sa mare.

Des de ben prompte, tots descobriren la força del vent als pulmons de la xiqueta huracà.

Plorava amb una força descomunal. Somreia amb la mateixa intensitat.

La xiqueta huracà es feia notar. Després de mamar, sempre amb molta gana, acabava amb la cara plena de llet.
Quan va començar a gatejar, feia feredat!

Com que per allà on anava tot ho destrossava, els pares anaven com si foren malabaristes salvant-ho tot, la xiqueta huracà inclosa.

Quan va començar a caminar, els pares decidiren encoixinar la casa sencera: el terra, el sostre, les parets...

La xiqueta huracà era feliç botant, redolant i fent volantins per tota la casa.